

אמא

ביום שישי עוד ישבנו על המרפסת והצטרפת אלי בקול חלש לשיר 'קה סרה סרה' שכה אהבת. מה שיהיה הוא שיהיה. נדמה שכך לקחת את חיך בשנתיים האחרונות.

חיך אמא היו מלאים בנחישות, אומץ, נדיבות ויצירתיות.

היית חזקה כסלעי הבזלת שקידמו פניך, בבואך לבנות את ביתך בגליל. והיית רכה וגמישה כחומר שתחת ידיך הפך אלסטי, גמיש פושט ולובש צורות.

יחד עם אבא הקמתם לנו את הבית האוהב, המכיל, הערכי והמתחשב תוך כדי מרחב מחיה.

דלתות ליבך וביתך שנפתחו לכל עובר אורח, לימדו אותנו נדיבות מהי.

תשורות מעשי ידיך שנתת ברוחב לב ובאהבה לכל, לימדו אותנו נתינה מתוך אהבה ויחס לזולת שאינם תלויים בדבר.

הגשמת חלומך בגיל ארבעים לקום וללמוד את שכה חפצה נפשך, הקרמיקה, לימדו אותנו שאף פעם לא מאוחר להעז ולממש.

הופעותייך ושירתך על במות הקיבוץ, לימדו אותנו מהי שירת הלב הנובעת מתוך השמחה הפנימית ושאינה תלויה בחומר הגשמי והחיצוני.

לימדת אותנו רעות ואחוזה, צניעות והתחשבות, חמלה ומחילה, איכפתיות נתינה והמון המון אהבה.

יחד עם אבא השכלתם לארוג את משפחתנו ביחד של מסירות ואהבה.

מזוג סקוטי הקמתם משפחה צברית עניפה המסתעפת ומסתעפת והיד עוד נטויה. זכית להיות נוכחת בלידת חמישה עשר ניניך, בלידת עשרים ושמונה נכדיך, בחתונות ובבר-מצוות. זכית אמא ואנחנו זכינו בך.

המשפחה שלך ושל אבא זהו מהות האושר האמיתי, אושר של חיבור גדול ומשמעותי.

אמא הגיעה זמן הפרידה, וכמו לידי סקוטית אמיתית, כך גם נפרדת מאיתנו, באצילות וגבורה מוקפת בים אוהביך.

היית יותר מראויה לתשעים וכמעט שתיים שנות חיך.

כעת נקווה שתפגשי אי שם את שאהבה וערגה לו נפשך מגיל שש עשרה את אבא.

תודה לכם לכל הבית היקר והמיוחד בית כפר הנשיא, תודה למפגש שהיה מקום נפלא, מקום שיש למה לקום ולבוא כל בוקר, לחברים ולעשייה.

לכם צוות המרפאה ובמיוחד לך יפעת, על היותכם שם בשביל אמא תוך כדי שמירת כבודה ופרטיותה.

לך צביה מילים לא יספיקו להודות, על כל מה שעשית והיית בשביל אמא. נשאת באחריות בצורה מעוררת הערצה והערכה, כשיוסי תמיד לצידך עוזר ותומך. תודה צביה תודה על הכל. ככל שהכבדת עלייך נעשה קל יותר עבורנו.

Dear maria

את היית המלאך של אמא ושלנו. בשקט וברוגע שבך טיפלת באמא במסירות אין קץ. ידעת להעניק לה את כל שהייתה זקוקה לו.

אנחנו רק יכולים להודות על שזו את שנשלחת אל אמא ואלינו.

אורית

